

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobkyně: L. S., nar. X,
bytem X,
zastoupená JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem,
sídlem náměstí T. G. Masaryka 418/25, 301 00 Plzeň,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň,

o žalobě ze dne 22.7.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.6.2021
č.j. PK-DSH/4683/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 19. 4. 2021 čj. MMP/094087/21, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle §

125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2020, pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, a přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2020, pro porušení § 4 písm. a) téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta 18.000,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 12 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

2. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že správní orgán I. stupně neakceptoval její návrh na její osobní výslech a výslech sv. Č. s tím, že správní orgán není povinen opakovat výslechy svědků a rozhodnout může na základě důkazů provedených v trestním řízení, které předcházelo správnímu řízení. K tomu žalobkyně uvádí, že výslechy svědků provedl správní orgán z vlastní iniciativy, ona sama navrhovala výslech sv. P. (nyní J.), sv. Č. a výslech svůj. Vzhledem k rizikovému těhotenství a vrcholící pandemii se rádně omluvila. V dubnu již byla schopná výslechu, o čemž správní orgán informovala, její návrh na výslech však správní orgán neakceptoval. Výslech sv. Č. navrhovala žalobkyně již v průběhu trestního řízení, jednalo se o svědka, který měl se sv. K. mluvit následující den po dopravní nehodě a jemuž se měla svěřit s tím, jak celá událost proběhla. Žalovaný uvedl, že výslech nebyl potřeba za situace, kdy skutkový stav byl bez důvodných pochybností objasněn. Žalovaným, stejně jako správním orgánem I. stupně byla zpochybněna výpověď sv. Ž. s odůvodněním, že se znal s žalobkyní. Jen na tomto základě označil jeho výpověď za nepravdivou. Naopak označil za věrohodné a nezpochybnitelné výpovědi sv. D. a D. přesto, že uvedli verzi, která je v rozporu s dalšími provedenými důkazy. Tím má žalobkyně na mysli zejména jejich tvrzení, že v době nárazu byla ve vozidle sama a sv. K. mimo vozidlo, což je v rozporu s dalšími provedenými důkazy. Podle žalobkyně je zřejmé, že žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně hodnotil důkazy jednostranně, s řadou rozporů se vůbec nevypořádal a přes zcela zásadní rozpory postavil své rozhodnutí na výpovědích sv. D. a D..
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, č. j. 1 As 97/2014 - 29, podle něhož důkazy provedené v trestním řízení jsou použitelné i v řízení správním a není důvod je opakovat. Žalobkyně byla vyslýchána jak policejním orgánem po sdělení obvinění, tak i před soudem. Žalovaný se neztotožnil s tím, že by odmítl výslech (údajného) svědka Č. pouze proto, že by byl známým žalobkyně. Tuto argumentaci použil zdejší správní orgán pouze nad rámec nutného odůvodnění. Žalovaný totiž shledal výslech svědka nadbytečným, neboť události nebyl přítomen, přičemž skutkový stav věci byl objasněn bez důvodných pochybností na základě svědecké výpovědi svědků, kteří skutkový děj přímo na místě vnímali svými smysly. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by svědeckou výpověď svědka Ž. vyhodnotil jako nevěrohodnou pouze na základě toho, že byl v blízkém přátelském poměru k obviněné. Tato okolnost byla pouze jedním z kritérií hodnocení jeho výpovědi. Žalovaný zdůraznil, že výpověď jmenovaného svědka je nejen v rozporu s výpovědí manželů D., které žalobkyně zpochybňovala, ale též s výpovědí další nezávislé svědkyně K., která shodně se svědky D. tvrdila, že vozidlo před vjezdem do ul. Čechova zastavilo a túrovalo motor. Svědek Ž. naopak tvrdil, že vozidlo ve velké rychlosti projíždělo křižovatkou plynule (viz. str. 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Současně pak žalovaný poukázal na nelogičnost svědkova jednání na místě, kdy za řidičku označil Bc. K. až poté, co žalobkyně změnila své tvrzení ohledně toho, že vozidlo řídila ona. Žalovaný rovněž poukázal na to, že Bc. K. neměla na rozdíl od žalobkyně motiv jet za svědkem Ž.. Argumentace žalobce proto není dle žalovaného ani v tomto bodě důvodná, neboť výpověď svědka Ž. byla vyhodnocena jako nevěrohodná hned z několika důvodů.

4. Součástí správního spisu je protokol o nehodě o silničním provozu, z něhož vyplývá, že dne 21.5.2019 v 13:40 hod. v Plzni žalobkyně řídila osobní motorové vozidlo tovární značky Ford Fiesta RZ: X v ulici Alešova od ulice Edvarda Beneše ke křižovatce ulic Alešova-Čechova. Následně zastavila, přejela vozovku Čechovy ulice a narazila do zaparkovaného vozidla, které narazilo do dalšího zaparkovaného vozidla. Současně byla provedena dechová zkouška a bylo zjištěno, že žalobkyně měla v krvi hladinu alkoholu přes 2 promile. Součástí spisu je i fotodokumentace z místa nehody a plánec místa nehody a fotografie obou žen – L. S. i Š. K..
5. Žalobkyně v rámci výsledku dne 19.9.2019 před policejním orgánem uváděla, že byla popíjet v Bárovce se Š. K.. Nasedly do auta a jely do Čechovky za K. Ž.. Žalobkyně uvedla, že nasedla jako spolujezdec a její kamarádka srazila auta. Když přijeli policisté, žalobkyně zrovna obešla auto a asi si do něho sedla, protože v něm hledala cigarety a brala si klíčky od auta. V tom přiběhl nějaký pán v reflexní vestě a takhle ji viděl. Poté přijela hlídka policie. Ta se zeptala, kdo řídil, ale jelikož Šárka nic neříkala a jen se hroutila, tak to žalobkyně vzala na sebe.
6. Dne 12.6.2019 podávala vysvětlení u policejního orgánu paní Š. K.. Uvedla, že žalobkyně přišla s tím, že pojedou za kamarádem. Svědkyně přiznala, že byla pod vlivem alkoholu a moc si nepamatuje. Ani si nepamatuje nějaký velký náraz. Po nějaké době tam byli policisté, jí se to netýkalo a pak jí najednou dali dýchnout a L. začala říkat něco v tom smyslu, že neřídila a hrozně tam vykřikovala. Svědkyně potvrdila, že vůbec nevěděla, kam jede a za kým, že toho J. Ž. nezná a neví, kde bydlí, navíc si myslí, že by nebyla schopna řídit. Jenom zde studuje, a proto by ani nebyla schopná na to místo dojet. Také by ji nenapadlo přijít s nápadem řídit opilá. Podle ní na sedadle řidiče seděla žalobkyně. Ta měla i klíče od vozidla, bylo to její vozidlo. K dotazu, proč byla podrobena dechové zkoušce, svědkyně uvedla, že L. říkala něco v tom smyslu, že neřídila, a proto jí dali dýchnout. Přitom i původně žalobkyně hlídce řekla, že řídila. Žalobkyně jí říkala něco v tom smyslu, že měla míň promile, a proto by to měla vzít na sebe. Žalobkyně hovořila o tom, že svědkyně měla pouze 1,6 ‰. J. Ž. je podle svědkyně kamarád L. a tak stál za ní.
7. Svědek J. Ž. vypovídal před policejním orgánem dne 14.6.2019. Uváděl, že čekal na příjezd známé, která mu volala, že přijede s kamarádkou. Vozidlo projelo celkem třikrát, při třetím průjezdu řidička nezvládla řízení a narazila do zaparkovaného vozidla. Poté obě vystoupily, žalobkyně vystoupila z místa spolujezdce a řidička se světlými vlasy, kterou neznal, z místa řidiče.
8. Dne 5.6.2019 svědkyně P. D. uváděla, že okolo jedné hodiny zaslechla zvuk motoru ve vysokých otáčkách a pískot pneumatik. Šla na balkon. Viděla červené osobní auto vjet vysokou rychlostí do ulice Čechova. Po chvilce se zvuk motoru ozval znovu a vrátila se na balkon a viděla stejné vozidlo. Vozidlo pak zastavilo u pravého okraje křižovatky u ženy s delšími světlými vlasy. Blondýna sáhla na kliku spolujezdce a chtěla patrně otevřít. V tu chvíli se vozidlo opět rozjelo a vjelo do křižovatky. Přejelo přes vozovku Čechovy ulice a narazilo do zaparkovaného auta po levé straně. Po střetu řidička zařadila zpětný rychlostní stupeň, popojela asi o metr, kde zastavila. Po zastavení z místa řidiče vystoupila žena s tmavými vlasy oblečená v tmavé bundě do pasu a v těsných kalhotách. V té době již svědkyně oznamovala jízdu řidičky a dopravní nehodu na linku 158. Blondýna odběhla a po chvilce se vrátila s nějakým mužem. Řidička byla zjevně pod vlivem alkoholu, neudržela stabilitu a špatně artikulovala.

9. Svědek A. D. dne 2.7.2019 uvedl, že kolem 13:30 hod. slyšel túrovat motor, pískat brzdy a šel se podívat z balkonu. Viděl zde několikrát projet vozidlo Ford Fiesta červené barvy vysokou rychlostí. Na rohu křižovatky stála blond slečna. Červené vozidlo chytila za kliku u spolujedoucího a vozidlo se opětovně prudce rozjelo, nevybralo zatačku a vletělo do zaparkovaných vozidel vlevo. Po nárazu blondýna běžela k místu řidiče a křičela na řidičku. Řidička otevřela dveře u spolujedoucího, blondýna si nastoupila a po chvíli zase vozidlo nastartovala a snažila se odjet. V ten moment na ně svědek začal křičet, že je vidí a volá policii. Jelikož vozidlo bylo nepojízdné, nemohly odjet. Z místa řidiče vystoupila slečna tmavých vlasů, drobnější postavy než blondýna.
10. Podle úředního záznamu ze dne 19.11.2019 vytěžený svědek J. Č. uvedl, že žalobkyně pracuje na stejném místě jako on. V předmětný večer zde byla společně s kamarády v baru U Kulečníku. Popíjeli, kolem jedné hodiny odešli, on neviděl, kdo s vozidlem odjížděl. Druhý den za ním přišla žalobkyně s kamarádkou, že ta kamarádka nabourala auto.
11. V hlavním líčení dne 27.1.2020 žalobkyně odmítla vypovídat. Vypovídala svědkyně D. v podstatě shodně jako před policejním orgánem, přičemž přímo označila žalobkyni jako osobu, která řídila. Stejně reagoval i svědek A. D.. Dne 24.2.2020 byl znovu vyslechnut před soudem svědek Ž., který uváděl, že žalobkyně brala vinu na sebe a že je jeho kamarádka. Uvedl, že byli dobří známí, znali se dva až tři roky s žalobkyní.
12. Při jednání dne 5.1.2021 před správním orgánem svědek A. D. uvedl, že si blondýna sedla na místo spolujezdce a snažili se vycouvat a odjet. Předtím blondýna stála venku a ta druhá žena narazila do vozidel a snažila se pak odjet. Při tomto jednání zástupce žalobkyně žalobkyni omluvil z jednání.
13. Dne 4.2.2021 svědek Ž. tvrdil, že v době nehody řídila Š. K. Svědkyně Š. K. uvedla, že si je jistá, že byla pouze spolujezdkyně.
14. Nad rámec řízení trestního byla před správním orgánem vyslechnuta J. J. P., která uvedla, že byla předmětného dne členkou policejní hlídky a že ženy nebyly na místě schopné se dohodnout, kdo seděl za volantem. Policie měla pochybnosti, neviděla je řídit, proto dělali rychlou dechovou zkoušku u obou slečen. Svědek Ž. určil ženu, která řídila v době nehody.
15. V rozhodnutí orgánu I. stupně se uvádí, že bylo upuštěno od výpovědi žalobkyně, jelikož ošetřující lékař jí nedoporučil návštěvu rizikových míst. Správní orgán toto zcela akceptoval a nepovažoval po zhodnocení důkazů již výslech žalobkyně za potřebný. Žalobkyně vypovídala před policejním orgánem i před soudem. Absencí další její výpovědi nejsou její práva krácena, zvláště, když je zastoupena právním zástupcem a spis obsahuje dostatek relevantních důkazů. K návrhu na výslech svědka Č. správní orgán uvedl, že svědek se na místě nehody nenacházel, tudíž mu nemohou být známy okolnosti nehody. Může uvádět jen skutečnosti zprostředkované. Správní orgán vycházel z výpovědi svědků D. jako očitých svědků události, kteří díky nezaměnitelnému rozdílnému vzhledu, barvy vlasů, robustnosti postav i oblečení určili jednoznačně za řidičku žalobkyni, dívku s tmavými vlasy. Odlišný vzhled vyplývá i z listinných podkladů. Pouze manželé D. celou událost pozorovali a nemají vazbu ani k jednomu účastníkovi a nemají zájem na výsledku řízení. V podobné pozici se nachází i svědkyně K., která však neměla dostatečný výhled na místo nehody z důvodu stromů. I přesto byla věrohodná, stejně jako manželé D., kteří neměli výhled zakrytý. To dokládá i snímek ve spisu ohledně výhledových poměrů z bytu D.. Jejich postupu odpovídá i skutečnost, že kontaktovali linku 158 a dostavili se pak na

místo. K svědkovi J. Ž. správní orgán uvedl, že je osobou s bližší vazbou k žalobkyni. Měli kamarádský vztah. Je tedy zřejmé, že je částečně zainteresován na výsledku řízení. Může mít zájem na tom, aby žalobkyně nebyla poškozena, což zpochybňuje jeho věrohodnost. Nadto žalobkyně při prvním kontaktu s policisty se k řízení doznala. I svědkyně K. potvrdila, že žalobkyně řídila. Svědci D. shodně uvádějí, že v době dopravní nehody byla ve vozidle sama řidička. Ta byla tmavovlasá a měla vlasy do culíku. Druhá slečna blondýna byla celou dobu mimo vozidlo, do kterého se opakovaně snažila nasednout. Byly však zřejmě zavřené dveře. Při jednom z takových rozjezdů řidička nezvládla řízení a nabourala do zaparkovaného vozidla. Ve vztahu k svědkyni K. správní orgán měl za to, že jí popsání okolností nemusí odpovídat reálnému stavu, neboť smyslové jednání měla ovlivněno alkoholem. Není proto nereálné, že si nepamatovala v době střetu. Tomu, že byla mimo vozidlo, nasvědčuje i okolnost, že si nevybavila náraz vozidla. Pokud jde o výpověď svědkyně K., tato svědkyně neměla dostatečný výhled na nehodu, a je proto možné, že svědkyni K. stojící u křižovatky ani nemusela vidět. Nicméně skutečnosti, které popsala tato svědkyně, odpovídají tvrzení manželů D. Například ohledně opakovaného průjezdu vozidla. Žalobkyně, svědkyně K., svědek Ž. popsali sice jízdu jako opakovanou, ale oproti svědkům D. jako plynulou bez zastavení. Tento rozpor nepovažuje správní orgán za významný, zvláště když svědkyně K. popsala jízdu vozidla tak, že ji probudil zvuk motoru ve vysokých otáčkách a rozjezd vozidla. Ozývalo se túrování motoru, pak se vozidlo rozjelo a následoval náraz při odbočení do ulice Čechova. Tedy ani tato svědkyně nepopsala jízdu vozidla jako plynulou. Správní orgán tak považuje svědka Ž. za osobu, která vypovídala v zájmu žalobkyně, k níž ji váže přátelský vztah a je zjevné, že má osobní zájem na výsledku řízení v její prospěch. Za nestranné svědky lze označit manžele D. a paní K.. Nejprve se žalobkyně označila za řidičku, pak začala označovat paní Š. K. s nelogickým odůvodněním, že by jí snad hrozil menší trest, což tehdy nebylo možné dovodit. Š. K. označila za řidičku naopak žalobkyni, ta je navíc i oprávněnou užitelkou vozidla, provozovatelem je její otec. Manželé D. za řidičku určili tmavovlasou ženu, menší a drobnější postavy, oblečenou v tmavé bundě. Tento popis se shoduje s popisem žalobkyně tak, jak je zaznamenán v protokolu o nehodě v silničním provozu. Není možno tedy tuto osobu zaměnit.

16. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.8.2014 č.j. 1As 97/2014-29, podle něhož nic nebrání tomu, aby správní orgán, jemuž je postoupena věc, v níž původně bylo vedeno trestní řízení v přestupkovém řízení, rozhodl na základě důkazů provedených v trestním řízení. Lze předpokládat, že bude zpravidla skutkový stav zjištěný orgány činnými v trestním řízení považovat za dostatečný a bylo by nevhodné a nadbytečné provádět dokazování ve správním řízení opětovně. Z hlediska důkazního tvoří trestní řízení a řízení přestupkové jeden celek. Správní orgán tedy nebyl povinen opakovat výsledky svědků vyslechnutých v trestním řízení. Pokud tak činil, činil tak nad rámec nezbytného dokazování. Z tohoto důvodu nebylo potřeba opakovat ani výslech žalobkyně. Dále se konaly v přestupkovém řízení tři jednání, k nimž se žalobkyně mohla dostavit a k věci se vyjádřit. Z lékařského dokladu nevyplývá, že by se nemohla zúčastnit jednání, pouze, že by se měla zdržet výraznější fyzické aktivity. Nadto toto lékařské potvrzení je ze dne 8.12.2020 a žalobkyně se prostřednictvím zástupce omluvila až dne 5.1.2021. Rozhodující je, že byla vyslýchána v trestním řízení a nebyl její výslech ve správním řízení nezbytný. Mohla se k rozhodným skutečnostem přesto vyjádřit sama nebo prostřednictvím zástupce. Její práva nebyla krácena. Za situace, kdy skutkový stav byl bez důvodných pochybností objasněn

svědeckými výpověďmi dvou nezávislých svědků, kteří událost přímo pozorovali a které, vyjma nevěrohodného tvrzení svědka Ž., nejsou v rozporu s ostatními důkazy, není důvod vyslýchat údajného svědka Č., který se na místě nehody vůbec nevyskytoval a navíc má opět jako svědek Ž. vztah k žalobkyni. Manželé D. jsou nezávislí svědkové, kteří nemají vztah ani k žalobkyni ani k svědkyni K., nemají tedy důvod ani jedné ženě stranit. Od samého začátku vypovídají konstantně, sami nehodu oznámili. Ani žalobkyně neuvádí, proč by měli lhát. Výpovědi jsou srozumitelné, logické a objektivně možné k výhledovým poměrům z jejich balkonu a nejsou v rozporu s výpovědí svědkyně K., která rovněž uvedla, že vozidlo neprojíždělo okolo plynule, ale vždy se před vjezdem do zatačky krátce zastavilo a túrovalo motor. Svědkyně K. měla za to, že byly ve vozidle obě dívky, avšak měla pouze částečný výhled, jak dokládají fotografie ze spisu o výhledových poměrech. Rovněž svědkyně K. potvrdila, že neřídila, ač si na událost pro opilost příliš nevzpomíná. Jak vyplývá z pořízené fotodokumentace dívek, nebylo možné je vzájemně zaměnit s ohledem na odlišný vzhled. Svědkyně D. přesně konkretizovala, že řidička měla vlasy tmavé do drdolu, to přesně odpovídá žalobkyni. Popsala i její oblečení a při hlavním líčení ji identifikovala. Svědek Ž. má k žalobkyni blízký, kamarádský vztah. Měl tedy i motivaci vypovídat v její prospěch, naopak v neprospěch slečny K.. Jeho výpověď je vyvrácena i výpovědí svědkyně K., která potvrdila, že vozidlo stavělo a túrovalo motor a neprojíždělo plynule křižovátku. V tomto kontextu se nabízí, že vozidlo v daném místě zastavilo právě proto, že se mimo vozidlo nacházela slečna K.. Výpověď svědků D. tudíž logicky zapadá do kontextu skutkového děje a je v souladu s ostatními důkazy – fotodokumentací a výpovědí svědkyně K.. Výpověď svědka Ž. tak byla vyvrácena. Žalovaný považuje i za nelogické vysvětlení žalobkyně, proč se zprvu označila za řidičku. Vzhledem k jejímu chování popsanému ostatními svědky nelze mít za to, že by se jí zželelo kamarádky. Naopak popsali, že její jednání vůči paní K. bylo odmítavé, nepřívětivé, hrubé. Žalovaný považuje za věrohodné vysvětlení svědkyně K., že po ní žalobkyně chtěla, aby vzala vinu na sebe, neboť měla nižší hodnoty dechových zkoušek. Nelze přehlédnout, že ke změně tvrzení přistoupila žalobkyně právě poté, co podstoupila dechovou zkoušku. Dále bylo její vozidlo užívané žalobkyní, ta právě jízdu iniciovala, neboť chtěla navštívit svého kamaráda. Svědkyně K. ani nevěděla, kde má svědek v P. bydlet a v P. se příliš nevyznala. Neměla tedy motiv vozidlo řídit.

17. Žalobu soud neshledal důvodnou.
18. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyla ve správním řízení vyslechnuta. Soud se ztotožnil se závěry obou správních orgánů, které jsou výše v tomto rozsudku shrnuty a z nichž vyplývá, že žalobkyně nebyla nijak zkrácena na svých právech ve správním řízení. V dané věci postačovalo, že žalobkyně vypovídala již v rámci trestního řízení před policejními orgány a možnost výpovědi jí byla dána i před soudem, kde v hlavním líčení využila svého práva nevypovídat. V řízení před správními orgány byla žalobkyně zastoupena advokátem, který dále mohl uvádět všechny z jejího pohledu podstatné okolnosti. Dle výše cit. judikatury, na kterou poukázal žalovaný, je tyto důkazy použitelné i pro přestupkové řízení, nebyl znovu výslech pro zjištění skutkového stavu již potřeba, byl by nadbytečný. Žalobkyně naopak měla právo se vyjádřit dostatečně a její práva krácena nebyla.
19. Žalovaný ve svém rozhodnutí správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.8.2014 č.j. 1As 97/2014-29, podle něhož nic nebrání tomu, aby správní orgán, jemuž je postoupena věc, v níž původně bylo vedeno trestní řízení v přestupkovém řízení, rozhodl na základě důkazů provedených v trestním řízení. Pokud tedy správní orgán

provedl výslechy jen některých svědků, které považoval za nejdůležitější (výslech svědků přítomných na místě nehody), postupoval v souladu se zásadami hospodárnosti a rychlosti řízení.

20. Soud stejně jako správní orgány považuje za nadbytečný výslech svědka Č., neboť z tvrzení tohoto svědka dle úředního záznamu pro policejní orgány jednoznačně vyplývá, že p. Č. neviděl, ani kdo s vozidlem odjel, tedy kdo řídil při odjezdu z baru, a na místě nehody se vůbec nenacházel. Hovořil pouze zprostředkovaně o tom, co slyšel od jiné osoby (žalobkyně), tudíž jeho výpověď nemůže zpochybnit výpovědi svědků, kteří se nacházeli na místě samém a viděli a slyšeli, jak k nehodě došlo.
21. Výslech svědkyně P. byl proveden, ale ani tato svědkyně nebyla přítomna samotné nehodě, čili nemohla sama určit, kdo řídil. Byla členkou policejní hlídky a řídila se pouze názory osob, které události popisovaly, tudíž ani její výslech nemohl znevěrohodnit nezávislé svědky manžele D. a paní K..
22. Tvrzení svědkyně K. bylo potvrzeno především nezávislými svědky manželi D. a nepřímo i svědkyní K, která sice neviděla přes stromy, kdo seděl na místě řidiče, ale jinak okolnosti nehody popisovala obdobně jako manželé D., zejména ohledně toho, že vozidlo na křižovatce zastavilo a túrovalo motor. Věrohodnost svědků D. nebyla nijak snížena, celou událost pozorovali a popsali shodně, žalobkyni jako řidičku bez váhání oba označili. Dívky nebylo podle nich možné zaměnit, neboť slečna K. byla zcela odlišného vzhledu, tedy blondýna. Nevznikla žádná pochybnost o tom, že by manželé D. byli neschopni identifikovat osobu řidičky.
23. Pokud jde o svědka Ž., jeho výpověď byla v rozporu s výpověďmi manželů D. a paní K. nejen ohledně osoby řidičky, ale i ohledně způsobu průjezdu vozidla křižovatkou (podle svědka Ž. vozidlo projíždělo plynule), tudíž jeho výpověď byla především vyvrácena výpověďmi těchto ostatních očitých svědků. Podle manželů D. i podle svědkyně K. řidička při průjezdu křižovatkou zastavila, což by odpovídalo tvrzení manželů D., že svědkyně K. byla mimo vozidlo a snažila se nastoupit. Pouze nad rámec tohoto závěru správní orgány dále připomněly, že svědek Ž. měl také bližší, podle svých slov kamarádký, vztah k žalobkyni, což mohlo ovlivnit jeho snahu vypovídat ve prospěch své kamarádky.
24. Soud tudíž neshledal důvodným žalobní tvrzení o jednostranném, nesprávném, nepřezkoumatelném či nedostatečném zhodnocení důkazů v odůvodnění napadených rozhodnutí.
25. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. prosince 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně